

IVAN HERCEG

Táncolnék veled

Elhagytuk a “kövek és álmok városát”, ahogy Kaštelan írja.
Távol az otthontól, kora őszi csönd van, nyárutó,
s most, úgy tűnik, csak a tenger mesél – egyre hangosabban.

Ülünk a buszban, barkóbázunk – én állatra gondolok,
te megpróbálsz kitalálni, aztán szerepet cserélünk.
Bal felől a Hold látszik és sötétkék víztükör, jobb felől
sziklák, a reszkető éjszaka foszlányai. Álmosak vagyunk és egyre
csöndesebbek.

Álmomban halakkal lélegzem, kagylókkal és színes kavicsokkal díszítem
magam.

Megint táncolnék veled, hogy melegség járjon át.
A hullámok oly nyugtalanok, súlyosak, mint feszes csípőd,
boldogok, mint lágy kecsességed.

Vasárnapi csönd

Reggel van és én vonatra várok. Átölel a vasárnapi csönd.
Még álmokat álmodnak valahol.

“Éjszaka volt és hullott a föld. A faluban egy teremtett
lélek sem volt. Ültél a ház előtt és a távot kémlelted.
Hosszan. Egészen addig, amíg szemed fekete és lágy nem lett, akár
a levegő.

Reggel van és én a napot várom. Az ég sima, akár
a tenyered. Csókolni fogom őket, amíg még álmokat álmodnak valahol.

Szerelemmel tele a szám

Rád gondolok. Ma szomorú voltál, és kezed is hideg volt. Akár a boszniai menekültek reklámszatyrai. Nem beszéltem, árnyékkodat néztem. Túlontúl kevés világ fér el a nagy sárga szembe. Rád gondolok. Holnap talán már nem leszel ilyen közel hozzám. Talán piros rúzzsal fested az ajkad, és azt mondod, hogy más nő lettél.

Rád gondolok. A legfontosabbat lejegyeztem. Csak a csöndedre vágyom. Smink nélküli szerelmes ajkadra.

Szereposztás

Vajon mire gondolsz ma? Rohansz ki a levegőre, emberek közé. Eleged van a falakból. Csöndből. A séta jólesik. Történeteiből támadt jó és gonosz emberek vesznek körül.

Még egy szereposztás.

Talán összekuszálódnak gondolataid és elfelejted a házzámodat. Talán zöld kabátot veszek fel, és magányos városi lámpások őrzőjévé leszek.

Másik neveink

Vészjelek a városban, ám senki sem fél a szirénáktól.
Az éhes emberek hangosan méltatlankodnak. Körös-körül mindenütt
Stjepan Radić. Hallgass, mondom a legközelebbi sorstársamnak, nem vagy te
a szószékről beszélők közül való. Hallgass, és a szellemnek mondom, nem voltál
velük, ám ők most veled vannak.

A leghelyesebb az időjárásról társalogni. Mindhiába, morzsák
sem hullanak az égből. Ezért, vizsgálód meg arcom
ráncait, és senkinek se mondd, hogy általában szeretsz.

Az emberek emberek nyomában járnak. Bizonyos tanúk eltűntek. Sebaj,
maradt még bőven idő a nyomozásra. A csúcs fekete,
felkészült a következő küzdelemre, de már velünk. Mikor beköszönt
a szabadság, tisztán, akár az egerek, te is és én is büszkék leszünk
másik neveinkre.

Lukács István fordításai

Ivan Herceg 1970-ben született Krapinában. A zágrábi egyetemen kroatisztikát végzett. 1994-ben megkapta a fiatal költőknek járó „Goran” díjat. Több antológiában, újságban és irodalmi folyóiratban jelentek meg írásai (*Lirski katalog Škole kreativnog pisanja, Libra, Vijenac, Homo Volans, Quorum, Forum*). Kötetei: *Naša druga imena* (1994) és *Noæ na asfaltu* (1996).